

Ὁ ἀποδομητικός χαρακτήρας τοῦ οἰκουμενισμοῦ γιά τήν ἐνότητα καί τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας

**Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου
Προηγουμένου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου**

Εἰσαγωγή

Τό παρόν συνέδριο δέν θά μποροῦσε παρά νά εἶναι ἀφιερωμένο στόν πολυσέβαστο καί πολυφίλητο παπα-Γιώργη Μεταλληνό, ἕνα σύγχρονο γίγαντα τῆς θεογνωσίας καί τῆς ὀρθοπραξίας.

Γι' αὐτό θ' ἀρχίσουμε τήν εἰσήγησή μας μ' ἕνα ἀπλό μέν, ἀλλά ἐγκάρδιο στιχοῦργημα:

Ἀφιέρωμα στόν παπα-Γιώργη Μεταλληνό

Μύστης πέφυκας σεπτῶν δογμάτων,
σύλος πάμφωτος Ὁρθοδοξίας
καί φοιτητῶν σου διδάκτωρ σοφώτατος.
Τῆς σῆς Σχολῆς θεοσήμαντον μέταλλον
τὸ ἀπηχοῦν τῶν Πατέρων τὸ φρόνημα.
Ὁξυνούστατος ὦν καί πολύγραφος
ἀφιλάργυρος πάνυ καί πρόσφορος,
γεωργῶν τὸ δοθέν σοι γεώργιον
σὺν Βαρβάρᾳ συμβίᾳ θεόφρονι
πεφυτούργηκας ἄνθη μυρίπνοα.
Τῶν οἰκείων σου πέλεις τὸ καύχημα
πρότυπόν τε τῶν τέκνων ἐν πνεύματι.
Παρεδρεύων, νῦν, Θρόνῳ τοῦ Κτίσαντος
ὁμολογηταῖς σὺν ἀγίοις καὶ μάρτυσι,
ὑπερεύχου ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε
Ἐκκλησίας, Γεώργιε, κόσμημα.

Τὴν εὐχή του νά 'χουμε!!!

Προσφιλέστατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἐποχή μας ταλανίζεται ἀπό ποικίλες αἵρέσεις καί παραθρησκείες. Κυρίως, ὅμως, ἀπό τήν παναίρεση τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ καί ἐν γένει συγκρητιστικοῦ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο προβάλλεται καί προωθεῖται, ἀλλά καί ἐπιβάλλεται τελικά μέ τά μέσα καί τίς πρακτικές τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Δέν εἶναι δύσκολο πλέον, μιά καί οἱ “μάσκες” ἔχουν πέσει ἐδῶ καί χρόνια ἢ μία μετά τήν ἄλλη, νά διαπιστώσει κανεῖς ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι μιά μεθοδευμένη καί συστηματική προσπάθεια, μέ ἰσχυρά πολιτικά καί οἰκονομικά ἐρείσματα καί διασυνδέσεις μέ παγκόσμια κέντρα ἐξουσίας, ἢ ὅποια στοχεύει:

- 1) Στήν ἀμφισβήτηση καί σχετικοποίηση τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί κυρίως τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
- 2) στήν ἀποδόμηση τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας
- 3) στήν μετάλλαξη τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας
- 4) στήν παροχή ἐκκλησιαστικότητας στίς αἵρέσεις
- 5) στή νομιμοποίηση τοῦ ἀνύπαρκτου καί ἀνεπέρειστου «πρωτείου ἐξουσίας ἀνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
- 6) στήν «ἐνότητα» τῶν πάσης φύσεως «ἐκκλησιῶν» καί τελικῶς στήν πανθρησκεία τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς ἔγραφε: *«ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανισμούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμό. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά τους εἶναι ἡ **παναίρεσις**»¹.*

Ἀπόψε, σέ δύο κυρίως στόχους αὐτῆς τῆς παναίρεσης θά ἐπικεντρώσουμε ἀδρομερῶς τήν προσοχή μας: στήν ἀποδόμηση τῆς Ἀληθείας καί στήν κατάλυση τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μας. Παράλληλα, θά προσθέσουμε ἀκροθιγῶς καί ἄλλες ἄμεσα συνδεδεμένες μέ τό θέμα μας ἐκτροπές.

1^{ον}.

Κατ' ἀρχήν ὁ Οἰκουμενισμός πλαστογραφεῖ, μειώνει καί ἀλλοιώνει τήν Ἀλήθεια, δηλαδή τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Πόποβιτς γράφει: *«Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν σάρκωση καί τήν εἰκόνα τῆς Παν-αλήθειας ἧτοι τοῦ Θεοῦ Λόγου. .... Ὅ,τι*

---

¹ Ἅγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224

ἀλλοιώνει, παραχαράσσει, σακατεύει αὐτήν τὴν θεανθρώπινη πίστη εἶναι αἴρεση»². Γράφει ὁ παπα-Γιώργης μας ὁ Μεταλληνός στὰ Δοκίμια Ὁρθόδοξης Μαρτυρίας: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεως καὶ παρουσίας μας μέσα στὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε “Χριστοκεντρικός”. Σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ θέωση καὶ ἐν-Χριστώσῃ μας “κατὰ χάριν”. “Ἐνωση μὲ τὸν Θεό “ἐν Χριστῶ” καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ»³.

Καὶ συμπληρώνει ὁ ἕτερος μακαριστός μεγάλος θεολόγος, ἐπίσκοπος πρῶν Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος Γιέφτιτς: «Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ κατ’ ἐξοχὴν Χριστολογία. Ὅλη ἡ πίστη καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅλο τὸ δόγμα καὶ τὸ ἦθος τῆς, εἶναι μιὰ Χριστολογία. “Τὸ τῆς πίστεως δόγμα ἔχει θεμέλιον καὶ ἀρχὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν”, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Ὁ Χριστός, συνεχίζει ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὡς Θεάνθρωπος εἶναι καὶ *modus credendi* καὶ *modus vivendi* καὶ *modus cognoscendi* καὶ *modus faciendi* τῆς Ὁρθοδοξίας. (Δηλ. ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι καὶ τρόπος πίστεως καὶ τρόπος ζωῆς καὶ πορείας καὶ τρόπος γνώσεως τῆς Ἀληθείας καὶ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν ὀρθοδόξως.) Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία κατ’ οὐσίαν εἶναι μιὰ ὀρθή Χριστολογία»⁴. Καὶ συνεχίζει ἀλλοῦ: «Ἡ ὀρθή Χριστολογία, καὶ συγκεκριμένα ἡ παράδοξος ἐκείνη θεανθρώπινη “ἰσορροπία” τοῦ χριστολογικοῦ ὄρου τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία καὶ κάθε τι σέ αὐτή, ἔχει παραμορφωθεῖ καὶ στή ρωμαιοκαθολικὴ καὶ στήν προτεσταντικὴ θεολογία. Τὸ Χριστολογικὸ δόγμα, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει στὸν ἑαυτό του καὶ τὴν Τριαδολογία καὶ τὴ Σωτηριολογία καὶ τὴν Ἐκκλησιολογία καὶ τὴν Ἀνθρωπολογία καὶ τὰ λοιπὰ δόγματα, εἶναι ἤδη γιὰ πολλοὺς αἰῶνες “λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου” γιὰ τὴ δυτικὴ θεολογικὴ καὶ φιλοσοφικὴ σκέψη, ἐνῶ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἦταν καὶ εἶναι καὶ θά εἶναι πάντοτε “Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία” εἰς σωτηρία καὶ θέωση ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων»⁵.

Γιὰ τὴν προσπάθεια ἀπομείωσης τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας ἐπισημαίνει καὶ πάλι ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Οὐδέποτε μειώθηκε τόσο τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπειλήθηκε ὁ Χριστιανισμός, ὅσο στὰ ὄρια τῆς συγκροτούμενης ἀπὸ τὴν “Νέα Ἐποχὴ” “Πανθησκείας”. Οἱ συναντήσεις τῆς πανθησκειακῆς κινήσεως τῆς Ν. Ἐποχῆς (Ἀσσίζη, 1,2 καὶ 3) [καὶ ἄλλες πού ἀκολούθησαν] δὲν ἀφήνουν πιά ἀμφιβολία. Μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ ἐκπροσώπων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου προωθεῖται ἡ “Πανθησκεία”, στήν ὁποία ἰσοπεδώνεται καὶ ἀναιρεῖται κυριολεκτικὰ τὸ Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ συμφυρόμενον μὲ ὅλες τὶς

² ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Δογματικὴ, ἐκδ. Ἱ.Μ. Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὄρος 2019, σελ. 683

³ Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Δοκίμια Ὁρθόδοξης Μαρτυρίας, ἐκδ. Ἄθως, Ἀθήνα, σ. 15

⁴ Ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γιέφτιτς, Ὁ Πρῶτος Λόγος, Μελετήματα Θεολογίας, ἐκδ. Ἀθανασίου Ἀλτιντζή, σελ. 152-153

⁵ Ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γιέφτιτς, ὁ.π., σελ. 154

“κατασκευασμένες” “θεότητες” του κόσμου της πτώσεως. Ποτέ δεν άμφισβητήθηκε τόσο άμεσα και απόλυτα ή μοναδικότητα και άποκλειστικότητα του Χριστού ως Σωτήρα του κόσμου. Και μόνο γι’ αυτό είναι ή “Νέα Έποχή” ή μεγαλύτερη πρόκληση ιστορικά για την Όρθοδοξία. Αυτό, που δεν πέτυχε ο Διάβολος με τους διωγμούς και τις αϊρέσεις, τό επιδιώκει τώρα μέ τόν άνανεωμένο “οίκουμενισμό” της Πανθησκείας»⁶.

- Ένω, λοιπόν, τό τέρας του οίκουμενισμού βρυχάται·
- Ένω αυτός ο σύγχρονος «λέων ώρυόμενος» (Α΄ Πέτρ. 5,8) κυνηγάει νά καταπιεί πιστούς ανά τήν ύφήλιο·
- Ένω αυτή ή φρικώδης χοάνη, αυτό τό δαιδαλώδες σύστημα χωράει, συμφύρει και έξιώνει τό «Έγώ είμί ή όδός και ή αλήθεια και ή ζωή» (ΐω. 14,6) μέ όποια άλλη διαστροφή της·
- Ένω, μέ βάση τήν πατερική διδασκαλία, δεν ύπάρχει σατανικώτερο σύστημα πλανών στήν Ίστορία από τόν Οίκουμενισμό·
- Και ένω ο παπα-Γιώργης βροντοφωνάζει ότι «ή Όρθοδοξία καλεϊται νά σώσει τήν αλήθειά της για τό Χριστό μένοντας πιστή στήν παράδοση των Αγίων της»⁷.

Παρ’ όλα αυτά άκοϋμε διά στόματος του έκπροσώπου του Οίκουμενικού Πατριάρχου Άρχιεπισκόπου Άμερικης Έλπιδοφόρου, στίς 15 Ίουλίου 2021, στή διεθνή διάσκεψη Κορυφής για τή θρησκευτική έλευθερία στή Νέα Ύόρκη... ότι «όλες οί θρησκεϊες είναι μυριάδες μονοπάτια που όδηγοϋν σε ένα Θεό!». «Εϊναι μυριάδες μονοπάτια που όδηγοϋν στο ίδιο μέρος». Επίσης τόνισε ότι όταν [έσεις] άνυψώνετε μιά θρησκεία πάνω άπ’ όλες τς άλλες, είναι σαν νά άποφασίζετε ότι ύπάρχει μόνο ένα μονοπάτι που όδηγεϊ στήν κορυφή του βουνού. Άλλά στήν πραγματικότητα, άπλά δεν βλέπετε μυριάδες μονοπάτια που όδηγοϋν στο ίδιο μέρος, γιατί περιβάλλεσθε από βουνα προκαταλήψεων που σας κρύβουν τή θέα»⁸. Μά αυτή είναι μία από τς βασικές διδασκαλίες της Νέας Έποχης. Ίσχυρίζονται, δηλαδή, ότι ή αλήθεια είναι πολυεδρικό διαμάντι και δεν μπορείς νά τήν άνακαλύψεις όλόκληρη, παρά μόνο άν τήν πλησιάσης από κάθε έδρα της (άπό πολλά μονοπάτια). Γι’ αυτό και τονίζει: «Μήν είσαι μονόδρομος».

Μένουμε άφωνοι, παρακολουθοϋμε ένεοί, αισθανόμεθα άπέραντη θλίψη και όδύνη.

Τό μόνο που μένει νά ποϋμε: Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, Υίέ του Θεού, έλέησον, συγχώρησον και σώσον ήμς και τόν κόσμον Σου άπαντα.

⁶ Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοϋ, ό.π., έκδ. Άθως, σ. 46

⁷ Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοϋ, ό.π., έκδ. Άθως, σ. 46-47

⁸ Γραφείο επί των αϊρέσεων και των παραθησκευιών, 26/7/2021. Άπό τό ίστολόγιο: <https://spzh.news/gr/news/81329-fanar-vse-religii--eto-miriady-tropinok-vedushhije-k-odnomu-bogu>

2^{ον}.

-Εκκλησιολογική μετάλλαξη -Αποδόμηση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας

«Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόν Καθηγητή κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, ὡς θεμελιώδης ιδιότητά της, προκύπτει ἀπό τήν ἴδια τήν ὄντολογία της καί ἐκφράζει ἰδιαιτέρως τήν αὐτοσυνειδησία της, ἡ ὁποία διατυπώθηκε ἱστορικά κατά τόν πλέον ἐπίσημο καί ἀδιαμφισβήτητο τρόπο στόν Ὅρο τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381), ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε καί τό Σύμβολο Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας»⁹.

Ὁ δέ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς τονίζει: «Αὐτός ὡς Θεάνθρωπος συγκρατεῖ ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἀδιαίρετον ἐνότητα χάριτος, ἀληθείας καί ζωῆς»¹⁰.

Τό οἰκουμενιστικό ἐγχείρημα, πού ὀργανώθηκε καί ξεκίνησε τίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα, ἡ μετάλλαξη, δηλαδή, τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, πού ἔκτοτε καλλιεργήθηκε καί ἐδραιώθηκε συστηματικά, ἀποζητοῦσε καί ἐπέδιδε, ἐπί ἑκατό ὀλόκληρα χρόνια, τήν πανορθόδοξη θεσμική κατοχύρωσή της, ὥστε νά προβάλλεται καί νά χρησιμοποιοῖται ἀπό τούς οἰκουμενιστές ὡς πανορθόδοξη ἀπόφαση.

Ὅλες αὐτές οἱ προσπάθειες τῆς ἀποδόμησης τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐκβάλλει θεσμικά καί κατά ἀποδεικτικό τρόπο στήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης α) προσέδωσε ἐκκλησιαστικότητα στίς αἰρέσεις, τίς ἀναγνώρισε, δηλαδή, ὡς Ἐκκλησίες καί β) ἀποπειράθηκε νά κατοχυρώσει τό πρωτεῖο ἐξουσίας «ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μέ τήν βοήθεια τῶν ΗΠΑ καί τῶν ἄλλων Δυτικῶν Δυνάμεων.

Πρόκειται οὐσιαστικά γιά τήν **ἐκτέλεση ἑνός προσυμφωνημένου συμβολαίου**, ἀφοῦ εἶναι γνωστό ὅτι ὅλα ὅσα διαδραματίστηκαν στήν διάρκεια τῶν ἑκατό αὐτῶν χρόνων ἦταν σέ ἀπόλυτη συμφωνία καί στενή συνεργασία μεταξύ Φαναρίου καί Βατικανοῦ καί ἐνταγμένα στά γενικά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

⁹ Δημ. Τσελεγγίδη *Τριλογία*, 2^η παρ. Βλ. καί ἅγ. Ἰουστῖνου Πόποβιτς, Δογματική ὁ.π., σελ. 281: «Τά ιδιώματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναρίθμητα, ἐπειδή στήν οὐσία εἶναι τά ιδιώματα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καί δι' Αὐτοῦ τά ιδιώματα τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ὡστόσο, οἱ ἅγιοι καί θεόσοφοι Πατέρες τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθοδηγούμενοι ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, στό ἕνατο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τά συμπυκνώνουν σέ τέσσερα: «Πιστεύω εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Αὐτά τά ιδιώματα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης, ἡ ἀγιότητα, ἡ καθολικότητα καί ἡ ἀποστολικότητα, πηγάζουν ἀπό τήν ἴδια τήν φύση της καί τόν σκοπό της. Καθορίζουν, σαφῶς καί ἐπακριβῶς τόν χαρακτήρα τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διά τοῦ ὁποῖου αὐτή ὡς Θεανθρώπινη κοινωμία διαφέρει ἀπό κάθε ἀνθρώπινο καθίδρυμα καί ἀνθρώπινη κοινωμία».

¹⁰ ἅγ. Ἰουστῖνου Πόποβιτς, *Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος*, ἐκδ. Ἀστήρ, σελ. 117

Ἡ ἐκκλησιολογική μετάλλαξη μέ τήν θέσπιση μίας νέας ἐκκλησιολογίας, πού θά παρέχει ἐκκλησιαστικότητα στίς αἱρέσεις, θά τίς ἀναγνωρίζει δηλαδή ὡς «Ἐκκλησίες», ἦταν, ἤδη, προαποφασισμένη καί προσυμφωνημένη. Ἐξίσου προαποφασισμένη καί προσυμφωνημένη εἶναι καί ἡ τόσο προβαλλόμενη καί πολυδιαφημιζόμενη «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν». Παρουσιάζονται, ὅμως, καί κοινοποιοῦνται τμηματικά καί μέ προσεκτικά βήματα, ὥστε νά μήν ὑπάρχουν πολλές καί μεγάλες ἀντιδράσεις ἀπό τό ὀρθόδοξο πλήρωμα καί νά ἀφομοιώνονται πιό εὔκολα ἀπό τούς ἀνυποψίαστους πιστούς.

Εἶναι δεδομένο ὅτι ἡ Κανονική, Ἐκκλησιολογική καί, κατά συνέπεια, δογματική ἐκτροπή τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης δέν ἦταν μόνον μία ἐσφαλμένη δογματικά ἀπόφαση· δέν προέκυψε ξαφνικά καί ἀναπάντεχα κατά τήν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν της. Ἀντίθετα, ἀποτελοῦσε συγκεκριμένη ἐπιλογή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν δορυφόρων του· ἦταν μία προμελετημένη, καλά ὀργανωμένη καί μεθοδικά στοχευμένη ἐκτροπή στά πλαίσια τοῦ συνολικοῦ ἐγχειρήματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιά τήν ἀποδόμηση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπάρχει μία ἰδιαιτερότητα πού διαφοροποιεῖ πλήρως τήν Σύνοδο τῆς Κρήτης ἀπό κάθε ἄλλη Ὀρθόδοξη Σύνοδο:

Ἡ συγκεκριμένη «Σύνοδος» πραγματοποιήθηκε ὄχι γιά νά καταδικάσει κάποια αἵρεση, ἀλλά γιά νά παράσχει ἐκκλησιαστικότητα σ' ὅλες τίς αἱρέσεις -πρωτοφανές στά ἐκκλησιαστικά χρονικά- ὄχι γιά νά ἐπιλύσει κανονικά ζητήματα, ἀλλά γιά νά παραβιάσει συνειδητά τούς κανόνες καί νά λάβει ἀντικανονικές ἀποφάσεις· ὄχι γιά νά ἐνισχύσει καί ἀναδείξει τήν ἐνότητα τῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλά γιά νά ἐπιβάλλει τήν κατασκευασμένη «ἐνότητα» μέ τούς αἰρετικούς!!

Τῆς «Συνόδου τῆς Κρήτης» εἶχαν προηγηθεῖ τά κείμενα τῆς Ραβέννας (10^η Γενική Συνέλευση Μικτοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων-Παπικῶν, Ὀκτώβριος 2007) καί τῆς Θ' Συνελεύσεως τοῦ ΠΣΕ (Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν) στό Porto Alegre τῆς Βραζιλίας (Φεβρουάριος 2016).

Μέ τά κείμενα αὐτά ἔχουμε τήν ἀποδοχή τῆς νέας ἐκκλησιολογίας, ἔχουμε τήν ἐπέκταση τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, μέ συνέπεια ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νά μήν ταυτίζεται ἀποκλειστικά μέ τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Ἡ ὀρθόδοξη δογματική συνείδηση ἀποδέχεται καί ἐκφράζει διαχρονικά τήν πάγια θέση τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας «*extra Ecclesiam nulla salus*» (ἐκτός Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία). «*Ὁ ἕνας Κύριος, ἡ μία πίστις, τό ἕνα βάπτισμα καί τά τρία αὐτά συνθέτουν τήν ἔννοια τῆς μίας Ἐκκλησίας καί διασφαλίζουν τήν ἀδιάσπαστη ἐνότητά της. Ἐκτός αὐτῆς ὅ,τι λέγεται Ἐκκλησία εἶναι συνάθροιση αἰρετικῶν πού ἔχουν ἀπολέσει τήν μία*

πίστη στὸν ἓνα Κύριο καὶ κατὰ συνέπεια τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖο τελεῖται ἀπὸ αὐτούς, δὲν εἶναι Χριστιανικὸ Βάπτισμα»¹¹.

Ποτέ ἄλλοτε στὸ παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπώλεσε τὴν αὐτοσυνειδησία Της ὡς τῆς «*Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*» καὶ δὲν τὴν ὑπέβαλε σέ συσχετισμούς καὶ σέ λογικὲς ἰσορροπιῶν καὶ πλειοψηφιῶν ἢ δὲν τὴν περιόρισε στὰ ψιλὰ γράμματα τῶν ὑποσημειώσεων, ὅπως στὸ τελευταῖο κείμενο τῆς Ραβέννας ἢ τῆς Θ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2006, ὅπου συναποδεχθήκαμε ὅτι «*Ὁμολογοῦμε Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως αὐτὴ ὀρίζεται ἀπὸ τὸ σύμβολο Νικαίας-Κων/πολης (381). Κάθε ἐκκλησία (σημ. πού συμμετέχει στὸ Π.Σ.Ε., δηλαδὴ οἱ ἀναρίθμητες προτεσταντικὲς «ἐκκλησίες») εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ καὶ ὄχι ἀπλὰ ἓνα μέρος τῆς. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ, ἀλλὰ ὄχι στὴν ὁλότητά τῆς. Κάθε ἐκκλησία ἐκπληρῶνει τὴν καθολικότητά τῆς ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τίς ἄλλες ἐκκλησίες»¹²(!). Γι' αὐτὴ τὴν κατάλυση κάθε ἔννοιας ἐκκλησιολογίας στὸ Porto Alegre ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης **ἐπιχαίρει**, δύο χρόνια ἀργότερα στὴν Γενεὺη καὶ στὴν ὁμιλία του ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 60 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. Διαβάζω τμῆμα τῆς Συνεντεύξεώς του:*

«...Ἀπηλλαγμένοι λοιπὸν τῶν ἀγκυλώσεων τοῦ παρελθόντος καὶ ἀποφασισμένοι νὰ παραμείνωμεν ἠνωμένοι καὶ νὰ ἐργασθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ, ἐθέσαμεν, πρὸ δύο ἐτῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θ' Συνελεύσεως ἐν Porto Alegre Βραζιλίας, τὰς βάσεις μιᾶς νέας περιόδου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ σημερινὸν πλαίσιον τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ὡς καὶ τὰς σημειωθεῖσας εἰς τὸν οἰκουμενικὸν χῶρον σταδιακὰς ἀλλαγὰς. Χαίρομεν διότι εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου εὐρίσκεται πάντοτε τὸ ὄραμα τῶν ἐν αὐτῷ δραστηριοποιουμένων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν, τῆ χάριτι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνότητος ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καὶ πέριξ τῆς αὐτῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης...»¹³.
(περιοδικὸ Ἐπίσκεψις)

Ὅπως εἶναι φανερό, ἡ νέα ἐκκλησιολογία περικλείει ταυτόχρονα ὅλες τίς δυτικογενεῖς ἀντορθόδοξες θεωρίες περὶ ἀοράτου ἐκκλησίας, περὶ διηρημένης ἐκκλησίας, τὴν θεωρία τῶν κλάδων, τῶν δύο πνευμόνων, τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν μεταπατερικὴ θεολογία.

Τελικὰ εἶχε ἀπόλυτο δίκαιο ὁ μακαριστὸς καὶ θεοφώτιστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὅταν ἔγραφε: «*Ὑπὸ τὸν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν δὲν κρύπτεται ἀπλῶς μία αἵρεσις. Κρύπτεται αὐτὴ αὕτη ἢ ἄρνησις τοῦ*

¹¹ Χρ. Παπαθανασίου, *Τὸ κατ' ἀκρίβειαν Βάπτισμα καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ παρεκκλίσεις*, ἐκδ. Γρηγόρη, Ἀθήνα 2001, σελ. 258, 293

¹² Θ' Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., Porto Alegre Βραζιλίας, Φεβρουάριος 2006

¹³ Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29

ἀποκαλυπτικοῦ χαρακτήρος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως... Κατά τοῦτο ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι χείρων πάσης αἰρέσεως... Πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ αἰρέσεις, καί αἱ πλέον βλάσφημοι, οὐδέ διανοοῦντο κἄν νά ἀμφισβητήσωσι τήν μοναδικότητα καί ἀποκλειστικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως... Ἐνῶ διά τόν Οἰκουμενισμόν πᾶσαι αἱ Θρησκείαι ἔχουσιν στοιχεῖα ἀληθείας καί στοιχεῖα πλάνης, ὁ δέ Χριστιανισμός δέν ἀποτελεῖ εἰμὴ μίαν Θρησκείαν μεταξύ τῶν λοιπῶν... Πολλά τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς ἡμῶν ὁ Ἄδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδέν!»¹⁴.

---

¹⁴ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου, *Τά δύο ἄκρα (Οἰκουμενισμός καί Ζηλωτισμός)*, ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, Ἀθήνα 1997, σελ. 26-27

3^{ον}.

Περί συνοδικότητας και πρωτείου έξουσίας

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατά τόν Καθηγητή τῆς Δογματικῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, εἶναι ιεραρχικά δομημένη καί λειτουργεῖ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Συνοδικῶς. Σέ καμμία, δηλαδή, περίπτωση δέν λειτουργεῖ ιεροκρατικῶς, ἐπειδή ἡ ἱεροκρατία ἀκυρώνει τήν Συνοδικότητα τῆς Ἐκκλησίας (τόν τρόπο διοικήσεώς της), τῆς ὁποίας ἡ φερεγγυότητα διασφαλίζεται ἀπό τήν διαχρονική συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων (consensus patrum) [ἐντελῶς ἀπαραίτητης] καί ἀπό τήν δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (λαϊκῶν καί κληρικῶν)¹⁵.

Ὁ μακαριστός πλέον Ἐπίσκοπος πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος, ἐκ τῶν σπουδαιότερων θεολόγων τῆς ἐποχῆς μας, σέ συνέντευξή του τονίζει: «ὅτι δέν ὑπάρχει ἐξουσία στήν Ἐκκλησία, ἀλλά ὑπάρχουν Συνοδικότητα καί συμφωνία· ...ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ὁδηγεῖ τήν Ἐκκλησία καί ἐμεῖς ἀναπνέουμε τό Ἅγιον Πνεῦμα...»¹⁶.

Ὅσο γιά τήν συμμετοχή τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν στά τῆς Ἐκκλησίας, ὁ π. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει συμπερασματικά τά κάτωθι: «Ὅσον ἀφορᾷ δέ εἰς τήν διοίκησιν καί τήν διδασκαλίαν, ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι θεμελιώδης, ἐφ' ὅσον οὗτος, χαρισματοῦχος ὢν καί διδακτός Θεοῦ, ἀποτελεῖ μετά τοῦ κλήρου τήν ἀγρυπνοῦσαν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις μαρτυρεῖ (κρίνει, διακρίνει, ἐγκρίνει καί ἀποδέχεται, ἢ κατακρίνει καί ἀπορρίπτει) τήν διδασκαλίαν καί τάς πράξεις τῆς ἱεραρχίας, ὡς ἀπεφάνθησαν καί οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ αὐτῶν τῆς 6^{ης} Μαΐου 1848»¹⁷.

Ὁ δέ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, σχολιάζοντας τήν ἐγκύκλιο αὐτή, ἐξηγεῖ πῶς: «Τὸ ὅλο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαληθεύη, ἢ, γιὰ νὰ εἴμαστε περισσότερο ἀκριβεῖς, τὸ δικαίωμα, καί ὄχι μόνο τό δικαίωμα, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τῆς «ἐπιβεβαιώσεως». Μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς ἔγραψαν στὴ γνωστὴ Ἐγκύκλιο ἐπιστολὴ τοῦ 1848 ὅτι «ὁ λαὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ μόνος του ὑπῆρξεν ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας»¹⁸.

Ἐκτός ἀπὸ τό «Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πού ἐπιδιώχθηκε νὰ ἐπισημοποιηθεῖ στήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, γιά τό ὁποῖο θά μιλήσουμε παρακάτω, ἐμφανίζεται ἓνα νέο εἶδος (νέο μοντέλο) Συνόδου, ἡ Σύνοδος τῶν Προκαθημένων. Σ' αὐτό

¹⁵ Συνέντευξη στό περιοδικό «Φώτης Κόντογλου», 20-7-2021

¹⁶ Romfea.gr 30/10/2020

¹⁷ Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἡ ποιμαντικὴ διακονία κατὰ τοὺς ἱερούς Κανόνας, Πειραιεύς 1976, σ. 110-112

¹⁸ π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Θέματα Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθήνα 1989, σελ. 207

συμμετέχουν εκτός των Προκαθημένων και όλιγομελείς αντιπροσωπεΐες Αρχιερέων της κάθε τοπικής Έκκλησίας. Όλοι αυτοί οι Αρχιερείς, πλήν των Προκαθημένων, αποκλείονται όλως παραδόξως και παρανόμως από τό δικαίωμα της ψήφου, τό ιερό, μοναδικό, αναφαίρετο δικαίωμά τους, πού άποτελεΐ και άδήριτη δέσμευση και ύποχρεωτικότητα έπιτακτική. Αντιθέτως, ό Οικουμενικός Πατριάρχης και οι Προκαθημένοι τό διατηροΰν. **Εΐναι νά άπορεΐ κανείς πώς Έπίσκοποι όμοιόβαθμοι των Πατριαρχών και των Αρχιεπισκόπων καταδέχθηκαν τέτοια προσβολή, σύρθηκαν άδιαμαρτύρητα σ' αυτήν τήν ψευδοσύνοδο και έπέτρεψαν εις έαυτούς τήν ύποβάθμισή τους σέ ρόλο άπλοΰ συμβούλου και παρατηρητοΰ για τόσο σοβαρές άποφάσεις σέ τόσο σπουδαΐα δογματικά και έκκλησιολογικά θέματα.**

Εϋτυχώς, όμως, ό λαός τοΰ Θεοΰ άντιστάθηκε για άλλη μιά φορά σέ όλες αυτές τίς μεθοδεΰσεις και μηχανοραφίες και δέν ένέδωσε στήν προδοσία πού για πρώτη φορά στήν έκκλησιαστική ιστορία συνέβη, δηλαδή νά παραχωρηθεΐ έκκλησιαστικότητα σέ όλες τίς αίρέσεις.

Έν τέλει, στό Κολυμπάρι της Κρήτης έπιδιώχθηκε νά έπισημοποιηθεΐ «τό Πρωτεΐο έξουσίας άνευ ίσων» τοΰ Οικουμενικοΰ Πατριάρχου έναντι όλων των άλλων Πατριαρχών και Αρχιεπισκόπων των τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών!

Βέβαια τό έν λόγω «Πρωτεΐο» είχε προετοιμαστεΐ και προβληθεΐ και μέσω της άντορθόδοξης διδασκαλίας «περί προσώπου» τοΰ Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ιωάννου, από τήν όποία έμφορεΐται τό Κείμενο «*Η άποστολή της Όρθοδόξου Έκκλησίας στό σύγχρονο κόσμο*»¹⁹, καθώς και από άλλα έπιφανή στελέχη τοΰ Οικουμενικοΰ Πατριαρχείου και όχι μόνο. Και μετά από προσπάθειες 100 χρόνων, σ' αυτή τήν ψευδοσύνοδο έγινε άγωνιώδης προσπάθεια για νά παγιωθεΐ **θεσμικά** τό άνύπαρκτο και άνεπίτρεπτο Πρωτεΐο άνευ ίσων.

Έπομένως, ή έπιβολή της κυριαρχίας ενός «Πρώτου άνευ ίσων» και στήν Όρθόδοξη Έκκλησία μέ βάση τά παπικά πρότυπα, δηλαδή όχι ως πρωτεΐο τιμής μεταξύ ίσων, αλλά ως πρωτεΐο έξουσίας άνευ ίσων, δημιουργεί έναν νέο Πάπα, τόν Πάπα της Άνατολής! Άλλωστε, ό ίδιος ό Οικουμενικός Πατριάρχης δηλώνει προφορικώς και γραπτώς προς πάσα κατεύθυνση ότι «**ή Όρθοδοξία δέν μπορεί νά ύπάρξει χωρίς τό Οικουμενικό Πατριαρχείο**»²⁰! Άλλοΰ δέ, προς τόν Αρχιεπίσκοπο Άλβανίας κ. Άναστάσιο, ό όποΐος δέν άπεδέχθη τό αυτοκέφαλο της Ούκρανικής Έκκλησίας για πολύ σοβαρούς έκκλησιαστικούς λόγους, σέ άπαντητική

¹⁹ Κείμενο 1 Άγίας και Μεγάλης Συνόδου, 16-25 Ιουνίου 2016

²⁰ Όμιλία Οικουμενικοΰ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαΐου στό Οικουμενικό Πατριαρχείο, Κων/πολη, 1 Σεπτεμβρίου 2018

έπιστολή του στίς 20 Φεβρουαρίου 2019, αντιτείνει τά ἐξῆς παράδοξα καί ἀνυπόστατα: «...Ὡς ἐκ τούτου, οὐ μόνον ἔνθα περί Δογμάτων καί ἱερῶν Παραδόσεων καί Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων ἢ περί γενικῶν ζητημάτων ἀφορῶντων εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπί μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τήν Τοπικήν Ἐκκλησίαν, ἡ κηδεμονική πρόνοια καί ἀντίληψις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρεμβαινούσης -ποῖ μὲν [=ἄλλοτε μὲν], αὐτεπαγγέλτως καί ὡς ἐκ καθήκοντος, ποῖ δέ [=ἄλλοτε δέ], κατ' ἐπίκλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων- καί παρεχούσης τήν ἀποτελεσματικήν αὐτῆς συμβολήν, πρὸς διαίτησιν καί ἐπίλυσιν διαφορῶν ἀναφυσισῶν μεταξύ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς διευθέτησιν διαφωνιῶν μεταξύ ποιμένων καί ποιμνίου...»²¹ !!!

Ὁ μακαριστός π. Γεώργιος Καψάνης, τό 2009 διαπίστωνε:

«Ἡ παραδοχή πρωτείου δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] ἐπί τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, δηλαδή τό νά εἶναι ἓνας ἐπίσκοπος κεφαλή καί ἀρχή ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω ἐπιφορτισμένος μέ ἓνα ρόλο διακονίας, εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τό πρωτεῖο δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] συνιστᾷ ἀνατροπή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὑπεράνω πάντων τῶν ἐπισκόπων εἶναι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος. Σέ αὐτήν προεκάθητο μὲν ἐν ἀγάπῃ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς ἴσος τῶν συνεπισκόπων του, ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῶν ἐπισκόπων ἐτοποθετεῖτο τό ἱερό Εὐαγγέλιο ὡς σύμβολο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μοναδικῆς Κεφαλῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Τό μοναδικό προνόμιο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης (ὅταν σημειωτέον ἦταν Ὁρθόδοξος), [καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς πρώτου μεταξύ ἴσων μετά τό σχίσμα τῆς Ρώμης ἀπό τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία] πού εἶναι ἀποδεκτό ἀπό Ὁρθόδοξο ἀπόψεως, εἶναι ἡ ἐν συνόδοις πρωτοκαθεδρία (πρεσβεῖα τιμῆς) μεταξύ τῶν πέντε ὀρθοδόξων πατριαρχῶν καί ἡ συνεπεία αὐτῆς μνημόνευσις τοῦ πρώτου μεταξύ τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν στά Δίπτυχα. Αὐτό βεβαιώνεται ἀπό τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ 28^{ου} κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου»²² [(«τά ἴσα πρεσβεῖα ἀπένειμαν [οἱ Πατέρες] τῷ τῆς Νέας Ρώμης ἀγιωτάτῳ θρόνῳ»). Ἐπίσης, τά πρεσβεῖα τιμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχουν κατοχυρωθῆ καί ἀπό τόν 3^ο Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου («Τόν μὲν τοι Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον ἔχειν τά πρεσβεῖα τῆς τιμῆς μετά τόν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον, διά τό εἶναι αὐτήν Νέαν Ρώμην») καί τόν 36^ο Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς λεγομένης Πενθέκτης

²¹ Ἀπαντητικό Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στήν ἀπό 14.01.2019 ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας, 20 Φεβρουαρίου 2019

²² Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Τό κείμενο τῆς Ραβέννας καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα*, «Ἐν Συνειδήσει», ἐκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 97

(«*Ἄνανεούμενοι τὰ παρά τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἀγίων Πατέρων, τῶν ἐν τῇ θεοφυλάκτῳ ταύτῃ καὶ βασιλίδι πόλει συνελθόντων, καὶ τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα, τῶν ἐν Χαλκηδόνι συναθροισθέντων νομοθετηθέντα, ὀρίζομεν, ὥστε τὸν Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῶν ἴσων ἀπολαύειν πρεσβείων τοῦ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης θρόνου, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὡς ἐκεῖνον, μεγαλύνεσθαι πράγμασι*»)].

Θά λέγαμε λοιπόν, ὅτι «Τό Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» ἀποτελεῖ:

- Αὐθαίρετη Πρωτοκαθεδρία,
- Ἴσοπεδωτική Κυριαρχία,
- Ἐκκοσμικευμένη Διακονία,
- Ἐχθρό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης,
- Προκλητική καταπάτηση καὶ στέρση τῆς ἐλευθερίας κλήρου καὶ λαοῦ,
- Ἀπίστευτη ὑπερηφανεία καὶ ἀλαζονεία, πού προσβάλλει Θεό καὶ ἀνθρώπους.

Ἡ πρώτη ἔμπρακτη ἐφαρμογή τοῦ «Πρωτείου ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» μετὰ τὴν «Σύνοδο» στὴν Κρήτη ὑπῆρξε ἡ παραχώρηση Αὐτοκεφαλίας στὴν Οὐκρανική Ἐκκλησία. Μὲ τὴν ἀναφορά μας αὐτή, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ κ. Λάμπρος Σκόντζος «*δὲν ἔχουμε καμμία πρόθεση νὰ συνταχθοῦμε μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἢ ὁποῖα δυστυχῶς βαρύνεται μὲ τὴν νοοτροπία τοῦ πανσλαβισμού, τοῦ συνδρόμου τῆς “Τρίτης Ρώμης” καὶ τὴν τάση της στὸν οἰκουμενιστικό συγκρητισμό*»²³.

Λόγω τῆς ἀπουσίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν δορυφόρων της ἀπ’ τὴν «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης (2016), ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τὴν «**τιμωρεῖ**» ἐπιβάλλοντας, μὲ ἱστορικο-κανονικὲς ἀλχημεῖς, τὴν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανίας, χωρίζοντας τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία σὲ δύο ἐπιμέρους Ἐκκλησίες!

Δυστυχῶς, ἀπ’ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου οἱ δυτικὲς δυνάμεις ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῶν Η.Π.Α καὶ τοῦ NATO παρεῖχαν τὴν θερμὴ ὑποστήριξη τους στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στηρίζοντας τὴν πάγια ἀξίωσή του γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τοῦ «πρωτείου ἐξουσίας του» σὲ ὀλόκληρη τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπεδίωκαν - καὶ ἐπιδιώκουν καὶ σήμερα - τὴν ἐξουδετέρωση τοῦ ρωσικοῦ παράγοντα ἐπιρροῆς στὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή καὶ ὄχι μόνο.

Ἄπευχόμαστε τέτοιες ἐξουσιαστικὲς κινήσεις ἐπιβολῆς Αὐτοκεφαλιῶν στὴν στενότερη περιοχὴ τῶν Βαλκανίων, χωρὶς τὴν συνοδικὴ συναίνεση ὅχι μόνο τῶν τοπικῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

²³ Λάμπρου Σκόντζου, *Τὸ οὐκρανικὸ ζήτημα ὡς μεῖζον ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα – Προτάσεις*, Εἰσήγηση στὴν Ἡμερίδα μὲ θέμα: «*Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΡΝΗΣΗ*», Στάδιο Ειρήνης καὶ Φιλίας, 18-5-2019

Ἀπ' ὅσα ἕως τώρα ἀκούστηκαν στή σημερινή ἡμερίδα, προκύπτει ἀβίαστα τό συμπέρασμα ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι:

1. Στέρηση τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος.
2. Ἀποπνιγμός τῆς Ἀληθείας.
3. Καθαιρέτης τῶν Ὁρῶν καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.
4. Ἀποδομητής τῆς Ἀγιοπατερικῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως (Consensus Patrum – συμφωνία Πατέρων).
5. Λερναία Ὑδρα πού γεννᾷ συνεχῶς νέες κεφαλές πλάνης.
6. Νέα πνευματική πανδημία πού κατατρώγει ἐκ τῶν ἔσω τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.
7. Ἀμφισβήτηση τῆς μοναδικότητος καί ἀποκλειστικότητος τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτήρος τοῦ κόσμου.
8. Ἴσοπέδωση καί ἀναίρεση τοῦ Παναγίου Προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας, συμφυρόμενον μέ ὅλες τίς «κατασκευασμένες θεότητες» τοῦ κόσμου τῆς πτώσεως.
9. Ἡ εἴσοδος τῆς ἀνθρωπότητος στήν παραφροσύνη τῆς «Νέας Τάξεως» καί τῆς «Νέας Ἐποχῆς».
10. Ὁ Οἰκουμενισμός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά «μία αἴρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἴρεσιν... εἶναι ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ»²⁴.

Ἄς γνωρίζουν καλά οἱ Οἰκουμενιστές ὅτι «**Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰδιότητα τοῦ ἑνός σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπολύτως καί ἀμετακλήτως διασφαλισμένη ἀπό τήν Κεφαλή της, τόν Χριστό, διά τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτήν ἤδη ἀπό τήν Πεντηκοστή**»²⁵. Μή λοιπόν αἰσιοδοξοῦν καί ἐλπίζουν ὅτι θά διασπάσουν τήν «ἐνότητα» τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ματαιοπονοῦν.

Θά κλείσουμε μέ τά λόγια καί τήν ἀποφασιστική διακήρυξη τοῦ μακαριστοῦ παπα-Γιώργη, τήν μνήμη καί τούς ἀγῶνες τοῦ ὁποίου τιμοῦμε ἀπόψε: «**Ἐμεῖς μένουμε πάντοτε πιστοί στήν Ἐκκλησία. Ὅσοι ἀκολουθοῦν αὐτήν τήν οἰκουμενιστική κατηφορική πορεία θέτουν οὐσιαστικῶς ἐαυτούς ἐκτός Ἐκκλησίας**»²⁶.

²⁴ Ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224

²⁵ Καθηγ. Δημ. Τσελεγγίδη, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης: Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ἐκδ. Συνάξεως Ὁρθοδόξων Ρωμηῶν «Φώτης Κόντογλου», Σεπτέμβριος 2016, σελ. 52

²⁶<https://averph.wordpress.com/2016/06/20/%CF%87%CF%81%CE%AE%CF%83%CE%B9%CE%BC%CE%B5%CF%82%CE%B1%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AE%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82%CF%83%CE%B5%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%BC/>

*** Καθώς ολοκληρώθηκε ήδη ο χρόνος της εισηγήσεώς μας, θα παραλείψουμε την ανάγνωση του τελευταίου (τέταρτου) Κεφαλαίου «**Η κατάλυσις τῆς Συνοδικότητος ἐν μιᾷ νυκτί**», τό ὅποιο θά συμπεριληφθεῖ στά πρακτικά τῆς ἀποψινῆς ἡμερίδος.

Ἡ κατάλυσις τῆς Συνοδικότητος ἐν μιᾷ νυκτί

Σ' αὐτό τό σημεῖο τῆς εἰσηγήσεως νιώθουμε τήν ὑποχρέωση νά καταδείξουμε τόν ἀντιφατικό καί ἀντικανονικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο σκέπτεται, ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ τά τελευταῖα χρόνια ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στό παρελθόν, ἀπό τήν ἀρχή ἀκόμα τῆς λεγόμενης Οἰκουμενικῆς Κίνησης, ἡ διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε πάντοτε προσεκτική στήν ἀνοχή πού ὀδηγεῖ στή συννεοχή, φειδωλή στά ἀνοίγματα πρὸς τοὺς ἕτεροδόξους καί ἐπικριτική στίς παρεκτροπές τοῦ Φαναρίου.

Ἡ παραδοσιακή αὐτή στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄρχισε σταδιακά νά μεταβάλεται καί νά διολισθαίνει σέ οἰκουμενιστικές πρακτικές μέ ἀποκορύφωμα τήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης, τόν Ἰούνιο τοῦ 2016.

Σ' αὐτή συνέβησαν «σημεῖα καί τέρατα»! Ἄνετράπη πλήρως τόσο ἡ οὐσία ὅσο καί τό συνολικό πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τόν Μάιο τοῦ 2016. Καί αὐτό γιατί ἡ ὅλη ὑπόθεση πού ἀπασχόλησε κυρίως τήν Ἱεραρχία ἦταν τό ἂν θεωροῦνται ἢ ὄχι Ἐκκλησίες οἱ ἕτεροῶδοξοι. Στήν πολύωρη καί γεμάτη ἀντεγκλήσεις συζήτηση πού πραγματοποιήθηκε ἀποφασίστηκε νά γίνει ἡ πρόταση «νά ἀντικατασταθοῦν ὅλες οἱ φράσεις πού χαρακτηρίζουν ὡς “Ἐκκλησίες” τοὺς ἕτεροδόξους καί ἀναφέρονται στίς σχέσεις μέ τοὺς ρωμαιοκαθολικούς καί τοὺς προτεστάντες». Ἔτσι, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση – πρόταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στά πρὸς ἐπικύρωση κείμενα τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶχε λάβει σαφῆ ἐντολή: «ὅπου ὑπάρχει ἡ λέξη “Ἐκκλησία” καί ἀναφέρεται στοὺς ρωμαιοκαθολικούς καί στοὺς προτεστάντες, θά πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ μέ τοὺς ὄρους “ὁμολογία” ἢ “χριστιανική κοινότητα”». Τήν πρόταση αὐτή μάλιστα ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε νά τήν ὑποστηρίξει σθεναρά καί χωρὶς ὑποχωρήσεις. *«Ἄς μείνουμε μόνοι. Μοναδικοὶ κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας. Γνήσιοι ἐκφραστὲς»*, διεκήρυσσε ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας, κύριος εἰσηγητὴς τοῦ θέματος στήν Ἱεραρχία, δίνοντας τό στίγμα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης. Ὁ στόχος, λοιπόν, καί ἡ δέσμευση πού ἔθεσε ἡ Ἱεραρχία μέ τήν ἀπόφασή της στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί τοὺς Ἀρχιερεῖς, πού συναποτελοῦσαν τήν ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού τόν συνόδευε, ἦταν σαφής: νά μὴν γίνεται ἀναφορά τοῦ ὄρου «Ἐκκλησία» σέ σχέση μέ τοὺς ἕτεροδόξους.

Ἀπὸ κεῖ καί πέρα Κύριος οἶδε τί ἀκολούθησε. Τό σίγουρο εἶναι ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού

έλήφθη στις 25 Μαΐου 2016 άλλαξε σκανδαλωδώς εν μιᾷ νυκτί. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἀρχιερεῖς πού μετεῖχαν στήν ἀντιπροσωπεία, πλὴν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, προχώρησαν σέ μία ὠμή παραβίαση τῆς ἐντολῆς πού εἶχαν λάβει. Ἀποφάσισαν νά κατατεθεῖ μία νέα πρόταση, ἥτοι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν». Λειτουργήσαν δηλαδή μέ ἀπόλυτα ἀντισυνοδικό τρόπο, ὑπερβαίνοντας τήν ἐξουσιοδότηση πού εἶχαν λάβει ἀπό τό ἀνώτατο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ Ἱεραρχία.

Ἀδιαφάνεια, μεθοδεύσεις, ἐκδουλεύσεις, ἀπειλές, ἐκτροπές, πονηρίες, ψεύδη.

Αὐτές εἶναι οἱ βάσεις πάνω στίς ὁποῖες στηρίχτηκε ὁ ἐν λόγω διάλογος. Αὐτές εἶναι οἱ ἀρχές πάνω στίς ὁποῖες οἰκοδομήθηκαν οἱ ἀγαπητικές σχέσεις. Ὅλα ἐπιτρέπονται κι ὅλα καταλύονται στό ὄνομα τῆς ἀγάπης! «Ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν» τοῖς παροῦσι νά μή μείνει τίποτε ὀρθό ἢ ὀρθιο! Οἱ παρόντες, λοιπόν, στήν σύνοδο ἔκριναν σωστό νά μετέλθουν ὅλων τῶν νεοεποχίτικων ὄπλων πού διαθέτει τό ὄπλοστάσιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Προκειμένου δέ νά πραγματοποιήσουν τό σχέδιό τους γιά μία ἐνότητα στό ὄνομα τῆς ἀγάπης, ὄχι ὅμως καί στό ὄνομα τῆς Ἀληθείας, ἀλλά τοῦ ψεύδους, ἔφτασαν στό σημεῖο νά ἀποδειχθοῦν «ἀχθοφόροι» τοῦ λειτουργήματος καί ἀξιώματός τους, ὅπως εὔστοχα ἔλεγε ὁ παπα-Γιώργης ὁ Μεταλληνός γιά ὄσους προτιμοῦσαν νά προδώσουν τήν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως ἐν ὀνόματι μιᾶς ἀθεόφοβης φιλαδελφίας. Ἐξ ἄλλου συχνά μᾶς θύμιζε ἀπό τόν ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό ὅτι:

Ἀλήθεια + ψεῦδος = ψεῦδος!

Ἐκτός αὐτοῦ, παραβίασαν κάθε δεοντολογία, διέσυραν κάθε ἀρχή δημοκρατικῆς ἐκπροσώπησης καί κατέλυσαν ἐν τέλει τόν ἱερό θεσμό τῆς Συνοδικότητος. ΑΝΕΡΥΘΡΙΑΣΤΑ. Δέν ντράπηκαν, δέν φοβήθηκαν, δέν δίστασαν νά ἀνατρέψουν αὐθαίρετα καί προκλητικά ἀτιμώρητα τόν Κανονισμό Λειτουργίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί δυστυχῶς στό ἴδιο πραξικόπημα καταστρατήγησης τῆς Ἀληθείας συμμετεῖχαν διά τῶν προκαθημένων τους καί οἱ ὑπόλοιπες τοπικές ἐκκλησίες πού ἔλαβαν μέρος στήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης.

Καί διερωτώμεθα: μέ τί πρόσωπο, μέ ποιά συνείδηση, μέ ποιοῦ ἀνδρῶ φρόνημα, μέ ποιοῦ πνευματικό ἔρεισμα, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος (Δ.Ι.Σ.) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος -καί ὄχι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας (Ι.Σ.Ι.)-, σέ πρόσφατη συνεδρίασή της παρέπεμψε στό Πρωτοβάθμιο διά Ἀρχιερεῖς **Συνοδικό Δικαστήριο** τοῦς Μητροπολίτες Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ καί Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ, διότι οἱ ἐν λόγω Ἀρχιερεῖς ἐξεδήλωσαν **ἀπειθαρχία καί ἔλλειψη σεβασμοῦ** πρὸς τήν **ὀμόφωνη ἀπόφαση τοῦ**

συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναφορικά μέ τά ὑγειονομικά μέτρα, πού εἶχαν ἀποφασιστεῖ κατά τήν περίοδο τοῦ Πάσχα.

Ἡ Ἐπιτροπή μάλιστα εἰσηγήθηκε, μεταξύ ἄλλων, τήν παραπομπή τους γιά:

Καταφρόνηση τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς,

Ἀπειθαρχία

Θεολογική πλάνη

Ἠθική αὐτουργία γιά ἀπειθαρχία τῶν πιστῶν σέ σχέση πρός τίς ὑποδείξεις τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησίας σέ θέματα ὑγείας.

Καί ρωτᾶμε εὐθέως: ποιοί ἐγκαλοῦν, κρίνουν καί καταδικάζουν ποιούς;

Οἱ ἐκκλησιαστικοί ἐνάγοντες καί ἀνακριτές οἱ ὅποιοι παραβίασαν, διέσυραν, νόθευσαν, ἀτίμωσαν καί κατέλυσαν κάθε ἔννοια ἰσηγορίας, ἐλευθερίας, δημοκρατίας, ἔννομης ἐκκλησιαστικῆς τάξης καί ὀρθοδοξίας;

Αὐτοί δέν εἶναι πού ἀσέλησαν ἀπροκάλυπτα εἰς βάρος τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τους, τήν ὁποία εἶχαν προσυπογράψει οἱ ἴδιοι λίγες μέρες πρὶν καί μάλιστα γιά ἓνα μεῖζον δογματικό θέμα, ὅπως εἶναι ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικότητος στίς αἱρέσεις;

Οἱ ἴδιοι δέν εἶναι πού τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς ἀποφάσιζαν ὁμοφώνως ὄχι, ἐνῶ τό πρῶί τοῦ Σαββάτου ἔλεγαν ναί;

Ναί, αὐτοί εἶναι οἱ ἴδιοι, πού σάν προσκυνημένοι καί βιαστικοί ὑπηρετοῦν τά ἀντίχριστα σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς παναίρεσης τοῦ τέρατος πού ἀκούει στό ὄνομα Οἰκουμενισμός.

Ναί, Αὐτοί εἶναι!!! Αὐτούς ποιός θά τούς δικάσει;